

Prozíravě jsem si zjistil, že většina tajných vchodů byla opatřena hesly, podobně jako v dobrodružných filmech. Heslo se většinou zjišťovalo z mřížky 9x9 políček, kterou bylo potřeba vyplnit čísla podle pevně daných pravidel. Předpokládám, že kromě jiných pravidel určitě budou platit pravidla pro klasické sudoku.

Nejprve byl můj zájem o templáře jenom formou zabíjení času, časem se ale z toho stala nezdravá posedlost. Fascinovala mě jejich organizace, struktura a také příběh jejich pádu. Mé nadšení neznalo konce, když jsem objevil zaprášený svazek, ve kterém se psalo, že v roce 1307, těsně před začátkem „procesů“, začal velmistr řádu, zřejmě tušící, že jejich dny jsou již sečtené, s přesouváním templářských majetků po Evropě.

Podzemí 2/10

Jednotlivým tvarům hlavolamu byla přiřazována barva. Předpokládám, že pro čísla v každém z tvarů platilo pravidlo pevně daného součtu. Žlutý útvar o pěti polích má součet 23.

A část pokladu skončila zřejmě někde v katakombách pod centrem Prahy. Okamžitě jsem se pustil do shánění starých map. Začal jsem mapami metra, Pražského hradu a podhradí. Pak jsem hledal v katastrech plány starých domů. Nevím, kolik stovek hodin jsem tomu věnoval. Asi po půl roce intenzivního studia jsem byl připraven vyrazit na výpravu do pražského podzemí. Zabalil jsem si všechno, o čem jsem si myslel, že budu během svých dní v podzemí potřebovat.

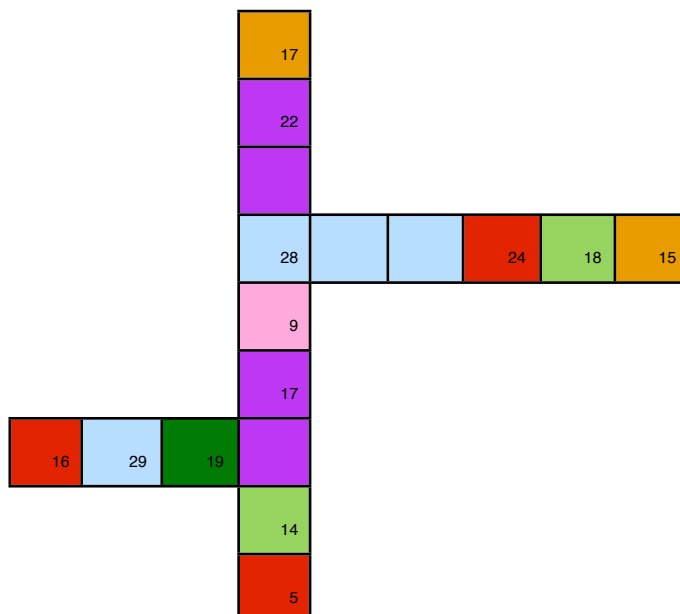
Podzemí 3/10

Také jsem si všiml, že tvary se stejnými počty polí mají vždy jinou barvu. Je zajímavé, že oba tvary, které vzdáleně připomínají písmeno Z, mají vnitřní součet 18.

Vyhlédl jsem si starý dům v centru, kde byla před pár lety při povodních odhalena chodba vedoucí až pod Pražský hrad. Budu se tam muset vloupat, potichu, aby mě nikdo nechytil.

Podzemí 4/10

Posledních pár týdnů před výpravou jsem měl paranoidní pocit, že mě někdo sleduje. Stíny na hranici zorného pole, které zmizely, jakmile jsem se otočil. Kroky znějící v tichu noci, no, vždyť to znáte. Přisuzoval jsem to nervozitě z nadcházející výpravy. Ted' vím, že jsem měl být opatrnější.

Podzemí 5/10

Světle zelený útvar se šesti poli má součet 23 a žlutý šestidílný útvar má součet 31. Světle zelená dvojka dává nejnižší možný součet. Třídílný světlemodrý tvar má součet 17.

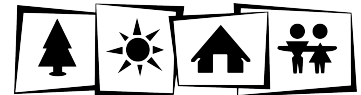
Vyrazil jsem po setmění, opět pronásledován pocitem, že mě někdo sleduje. Že si to pouze nenamlouvám mi došlo v okamžiku, kdy jsem ucítil tupou ránu do zátylku. Ztratil jsem vědomí.

Podzemí 6/10

Žlutý obrazec se šesti poli je víc na jihu. Dvojka ve spodním řádku plánku dává součet 9.

Když jsem se probral, měl jsem přes hlavu nataženou poloprůhlednou látku. Propouštěla dost světla na to, abych rozeznal, že se nacházím v místnosti osvětlené svíčkami. Rozeznával jsem kostelní lavice a oltář. Cítil jsem přítomnost dalších lidí, občas jsem viděl siluety, tváře jsem ale rozeznat nedokázal. „Víme, že hledáš poklad, který ukryl pod Prahou velmistr de Molay. Žádný poklad neexistuje, katakomby ale poznáš lépe, než ti bude líbo.“ Hlas muže, jenž mne oslovil, byl plný ironie. Další rána do zátylku mě opět zbavila vědomí.

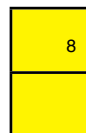
Podzemí 7/10

Světle- a tmavomodré třídlílné obrazce jsou v úplně opačných rozích plánku. Jižnější z nich dává součet 20.

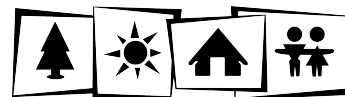
Ležel jsem na kamenné podlaze v absolutní tmě. Po hmatu jsem otevřel batoh, našel čelovku a deník. Když píšu tyto řádky netuším, zda se odsud dostanu živý. Nevím, jestli se jedná o test, nebo o boj o přežití. Lituji, že jsem šel někam, kam jsou cesty zavřené.

Podzemí 8/10

Jsem rád, že jsem se do podzemí pořádně vybavil – mám v batohu dost vody, jídlo na několik dní, nůž, staré mapy, spoustu rezervních baterek (samozřejmě KáPéZetku, bez ní ani na krok). Mobil je samozřejmě bez signálu.

Také se mi povedlo najít drobnou pomůcku – čísla, která budou vyplněná v rozích a uprostřed plánku:

4								7
				2				
8								9

Vytahuji mapu a snažím se zorientovat v labyrintu podzemních chodeb. Nacházím se v místnosti se stropem vysokým asi sedm metrů, svítím čelovkou nahoru, ale vidím jenom tmu. Předpokládám, že mě spustili dírou ve stropě po laně. Tudy cesta zpátky nepovede.

	■	■			■	■	■	
		■						■
■			■	■	■			
			■	■	■			
			■	■	■			
	■	■	■	■	■			
			■		■	■		■

Podle svítků musím najít místnost s velkým portálem, kde budu moci zadat heslo. Jak to heslo ale najdu, to opravdu netuším...

Podzemí 11/10

Omdlél jsem; ale přec nemíním, že celé vědomí bylo ztraceno. Co z něho zbylo, nepokusím se určit, nebo dokonce vypsati; všecko však nebylo ztraceno. V nejhlubším spánku, ne! V třeštění, ne! V mdlobě, ne! Ve smrti, ne! Ba ani v hrobě není vše ztraceno. Jinak není nesmrtelnosti pro člověka. Probouzejíce se z nejhlubšího spánku, trháme vlákna pavučiny nějakého snu. Ale už za vteřinu na to (tak hebká byla as ona pavučina) nepamatujeme se, že jsme snili.

Modlil jsem se, — do úmoru nebes modlil jsem se za jeho kvapnější posun. Stal jsem se ztřeštěně šíleným, a usiloval jsem vymknout se vzhůru na rozkyv toho strašného jataganu.

A pak jsem se rázem utišil, a ležel jsem usmívaje se jiskřící smrti, jako dítě nějaké vzácné hračky.

Podzemí 12/10

Na konec pro mé vyprahlé a svařtilé tělo nebylo ani coulu místočka na pevné podlaze vězení. Nezápasil jsem už, nýbrž muka mé duše projevila se hlasitým, dlouhým a posledním výkřikem zoufalství. Cítil jsem, že jsem kolísal na okraji, — odvracel jsem oči. —

*Ozývala se vřava lidských hlasů! Zaznívalo zvučné troubení jako mnoha polnic!
Ozvalo se drsné skřípání jako tisíce hromů! Ohnivě zdi ucouvly! Napřažené rámě chopilo se mého vlastního, když jsem upadal omdlévající do propasti. Byl to generál Lasalle. Francouzská armáda vtáhla do Toleda. Inkvisice byla v rukou svých nepřátel.*